

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11498/2025
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Драгане Маринковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Маштраповић адвокат из ..., против туженог Medicom доо Шабац, чији је пуномоћник Владан Живковић адвокат из ..., ради предаје ствари или исплате противвредности, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 230/2025 од 13.03.2025. године, у седници одржаној дана 11.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 230/2025 од 13.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 230/2025 од 13.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 676/22 од 07.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени на предају њених личних ствари наведених у том ставу изреке или исплату њихове противвредности у укупном износу од 117.100,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле којим је тражено да се тужени обавезе на накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 85.500,00 динара, док је захтев за накнаду трошкова парничног поступка за износ од још 11.250,00 динара одбијен.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 230/2025 од 13.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 676/22 од 07.11.2024. године у првом, другом и обавезујућем делу трећег става изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је на основу члана 403. и члана 404. ЗПП благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је у одговору на ревизију предложио да се иста одбаци као недозвољена или одбије као неоснована и тужила обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог ванредног правног лека.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописно је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права. Према ставу 2. те одредбе, оцену дозвољености и основаности ревизије из става 1. тог члана (посебна ревизија) Врховни суд даје у већу од пет судија.

Предмет овог спора је захтев тужиле за предају покретних ствари које су, након престанка њеног радног односа, остале код туженог - у гардеробном ормару у његовим радним просторијама који је користила за смештај својих личних ствари, или исплата њихове новчане противвредности.

По оцени Врховног суда, у овом спору нема правних питања која су од општег интереса или су у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде које би због другачијег пресуђења у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима оправдавале потребу да се одлучивањем о посебној ревизији тужене уједначи судска пракса.

У спору за заштиту права својине по тужби за повраћај индивидуално одређене ствари (члан 37. став 1. Закона о основама својинско-правних односа) власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог (члан 37. став 2. Закона о основама својинско-правних односа).

По оцени Врховног суда, не постоји ни потреба за новим тумачењем означене законске одредбе, по којој је на тужилу био терет доказивања кумулативног постојања тих чињеница. Нижестепени судови су оценом изведених доказа закључили да тужила није доказала да се код туженог налазе покретне ствари чију је предају тражила и зато применом члана 37. Закона о основама својинско-правних односа одбили тужбени захтев. Наводи ревидента усмерени су на оспоравање оцене изведених доказа, а из тих разлога се посебна ревизија не може изјавити, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 3. ЗПП. Према члану 479. став 6. тог закона, ревизија није дозвољена против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности. Нису прихватљиви наводи тужиле да је њена ревизија дозвољена јер је предмет спора накнада штете из радног односа (радни спор), па је зато применом члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Због тога је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић